

מסורת הש"ס

שופטא. (ז' בית יד: קופיגא.) (ט) חור שצרא
 שס שדחוק בין שני זדי החור קרי ליה
 בדפגא. ימד שצדופן: רפיא. שמתא
 קניא בדופטא. קנה הארוג בצפסי

הדרך עלך כל הגם

השולח. והשיג: אינו יכול לבטלו. בגמרא פריך פשיטא: בראשונה. לא היה מבטלו כפי השליח ולא כפי האשה אלא במקום שהיה עומד היה מבטלו כפי שלשה: מפני תיקון העולם. שהשליח שאינו יודע בדבר מוליכו לה והיא ניסת בו: גמ' הגיעו. הוא משמע שדף אחריו והשיגו: ואפילו ממילא. שנשמהה שליח דרך והיה לו לזה דרך לשם וראוהו ואפ"ה בטל: ולא אמרינן. אין בדעתו לבטלו אלא לבעורה בעלמא חדא או חדשה שאלה היה בדעתו לבטלו היה דרוק אחריו לבטולי: שליחא דקמא.

מוסף רש"י

שופתא. לשון אחזה (ע"ז
כח:).

הדרן עקל לך חג
הדוגיע בשליו. ורומא
אשטועקן בלשן שגל א
אחריו לשן ק, אלה שפנע
ו ואלר לך געטל וק
אמרין לגעזי בערען א
מכין (דשוין 50)
בראשונה הרה מוע
ב"ד וק אלה שר מוע
לה (במות 3) מקבל
מוחל. שער מנתק, ק
שאמר. תוקל לאלר
שגל שר המנה ליד
אין חצינל מועל א
אשפ א לך אחר כלס
געל איז אלה ממנה
דכין קימין, ר"ל א
שולטנע וק שרעמל משרס
הס משוס דמנעל
מועל א אשפ א לאלר
משע ואל אר ברל
ליקל אל געל חוס וס
ש עליו עזל חוס גוד
למה יאנו (ברכות 24)

פסקי רי"ד

השולח גט לאשתו והגיע בשליח או ששלח אחריו ושלח וצוה לו גט וכו'.

דמי איבא מידי דמדאורייתא לא הוה
מינה אמרינן בצטול שלא צ"ד בלא
להקל אבל יועיל להחמיר ועוד נראה
קדושין (דף ג.) דדברים שבלב אינן דבר
היבא שבלב גילוי דעמו י"ש לנו לדעת דר
צבוא א"ר שם דרבה בר אבוא היה
אמר ב"רם... מימה צדפרק צבואל דר
מתנה לא אמר כלום ^{ט"ו} ואי אפשר למי
כל הקודם בה זכה ורב ששת קאמר ד
והבא אי אפשר בה בטלה היא אינה ממ
לו דהאי דדבריו קיימים באי אפשר בה
אומר שיש ליישב כאן גירסא דכריתות
א"כ היו צדקו קיימין ודאי הפקר וכל
חובה בהן שצריכו מתנות דהא נמי וזכה
במתנות קאמר ^{ט"ז} אלל דמהיי היינו לה
צ"מ דף ע"ו:) דחשיב עילוי לבעל מה ש

כל הגט פרק שלישי גיטין

הממלא מקום פשוט וכל
אחד מהם שמדובקין: סימא
מחמת החוס ורפה:
רפוא. כמו יפריא:

שׁוּפְתָא בְּקוּפִינָא דְּמֵרָא רִפִּיא רַב יוֹסֵף אָמַר
אִפִּילוּ סִיכְתָּא בְּדִפְנָא רִפִּיא רַב אַחָא בְּר
יַעֲקֹב אָמַר אִפִּילוּ קִנְיָא בְּכּוּפְתָּא רִפִּיא:

הדרך עלך כל הגמ

השולח א⁶ גַּם לְאִשְׁתּוֹ וְהִנֵּנִי בְשִׁלְיָהּ אוֹ
שִׁשְׁלָה אַחֲרָיו שְׁלִיחַ וְאָמַר לוֹ גַּם
שְׁנֵתַי לָךְ בְּטַל הוּא הָרִי זֶה בְּטַל קִידִם
אֲצֵל אִשְׁתּוֹ אוֹ שִׁשְׁלָה אֲצֵלָה שְׁלִיחַ וְאָמַר
לָהּ גַּם שִׁשְׁלַחְתִּי לָךְ בְּטַל הוּא הָרִי זֶה בְּטַל
אִם מִשְׁהֻנֵּי גַם לִידָה שׁוֹב אֵינוֹ יִכּוֹל לְבַטְלוֹ
בְּרִאשׁוֹנָה הִיא עֹשֶׂה ב"ד ^א מִמּוֹקוֹם אַחֵר
וּמִבְּטָלוֹ יִהְיֶה קֶדֶם רֶבֶן גְּמִלְאֵל הֶזְקֵן שֶׁלֹּא יִהְיֶה
עֹשֶׂינִי בֶן מִפְּנֵי תִקּוֹן הָעוֹלָם: **ג** הִגִּיעוּ לֹא
קִתְּנִי אֶלֶּא הִגִּיעַ וְאִפִּי מִמִּילָא וְלֹא אִמְרִינִי
לְצַעֲרוּרָה הוּא דְקָא מִיכּוּיִן אוֹ שִׁשְׁלָה אַחֲרָיו
שְׁלִיחַ ל"ל מִהוּ דְתִימָא לֹא אִלִּימָא שְׁלִיחוּתִיה
דְּבִתְרָא מִשְׁלִיחוּתִיה דְּקָמָא דְלְבַטְלִיָּה קמ"ל
קָדֶם הוּא אֲצֵל אִשְׁתּוֹ לְמָה לִּי מִהוּ דְתִימָא
כִּי לֹא אִמְרִינִי לְצַעֲרוּרָה קָא מִיכּוּיִן ה"מ
לְשִׁלְיָה אֲבָל לְיִידָה וְדָאִי לְצַעֲרוּרָה קָא
מִיכּוּיִן קמ"ל אוֹ שִׁשְׁלָה אֲצֵלָה שְׁלִיחַ לְמָה
לִּי מִהוּ דְתִימָא אִיהוּ הוּא דְלֹא טֵרַח אֲדַעְתָּא
לְצַעֲרוּרָה אֲבָל שְׁלִיחַ דְלֹא אִיכְפַּת לִּיה כִּי
לְצַעֲרוּרָה וְדָאִי לְצַעֲרוּרָה קָא מִיכּוּיִן קמ"ל אִם
מִשְׁהֻנֵּי גַם לִידָה אֵינוֹ יִכּוֹל לְבַטְלוֹ פְּשִׁימָא
לֹא צְרִיכָא דְמַהֲדֵּר עֲלֶיהָ מַעֲיָקָא לְבַטְלוֹ
מִהוּ דְתִימָא אִיגְלָאִי מִלְתָּא לְמַפְרַע לְבַטְלוֹ
בְּבַטְלִיָּה קמ"ל: ת"ר יְבַטֵּל הוּא אִי אִיפְשִׁי בּוֹ
דְּבִרְיוֹ קִימִינִי פְסוּל הוּא אֵינוֹ גַּם לֹא אָמַר
כְּלוּם לְמִימָרָא דְבַטֵּל לִישְׁנָא דְלְבַטְלוֹ מִשְׁמַע
^א וְהָאֵמַר רַבָּה בְּר ^א אִיבּוֹ אָמַר רַב שֵׁשֶׁת
וְאָמַרִי לֹה אָמַר רַבָּה בְּר אָבּוֹה ^א מִקְבֵּל מִתְּנָה
שֶׁאֵמַר לְאַחֵר שְׁבָאֲתָה מִתְּנָה לִידּוֹ מִתְּנָה
זוֹ מְבוֹטֶלֶת ^א תִּיבְטֵל אִי אִיפְשִׁי בָּהּ
לֹא אָמַר כְּלוּם בְּטָלָה הִיא אֵינָה
בְּטָל מַעֲיָקָא מִשְׁמַע אָמַר אֲבִי בְּטָל

שתי

ומדברנך הוה גט דכיון שקלת דומה לדברים שכלל לא
 עמ שלמי ואשה דמשמע פשט הלכה דלא הוי צטול וי"ו
 "י"י כי דברים שכלל אינן דברים אפי' היכא דקי"ל שגא
 וי"ו וי"ו אמות עד שיאמר רוצה אני דגט ודכפרה וי"ו
 וי"ו מעלמנו: **והאמר** רבה בר אביו א"ל ששת ואמר
 הוה גט נחמך ור' נחמן חזירי על בר ששת: **מבוי**
 חתום (דף כד.) גרסי' איפכא מבטולת היא מביטל חי אפי'
 שם התם כדחא דהתם פריך מינה אדריש לקיש דלמך הנו
 אפשי צה דבריו קיימים מאי לאו דבריו קיימים והדירה
 ה דבריו קיימים אחי שפיר והא דלא מקשה מאי אפשי צה
 וינו משום דהו לאון הפקר כדמערך כדבריות לרש לקוש'
 יק דצטול מעיקרא משמע מדקמי צטלה היא אינה מתנה
 מחזיק צה זכה אכל דמיקרא לשמונה הוה הוה
 ולכך לא דמי כלוס¹⁷ והא דמאמר שתי משומי משמע וי
 הטוב לו דטוב לו שיצטול הגט וטוב לו שלא יצטול
 ויטור הגט לחול דלמרינן בשלמא חי אימאר איפכא התק

לב.

השולח. גש שנתתי לך במלך הוא. ^א לרבי דלמך ^ב בטלו ^ג מוטלו
נקט הגיע בשליח אורחא דמלחא דלא מוטר ^ד לטלו
ורגיל הוא לטלו אבל בפני ^ה צ"ד שלא בפני השליח אקור לטלו
מדדבנן משום תקנת ר"ג ועוד נקט הגיע בשליח דהשתא אין צריך
בית דין אי נמי היא גופה אתא
רפיא רב יוסף אמר
רפיא רב אחא בר
רביה רב יוסף

וְלֹא אִמְרִינָה לְעֵדוּתָהּ כֹּה מִיבְּרִינִי.
וְאִתּוֹ¹ פְּשִׁיעָה שֶׁהוּא בָטֹל הֵיאֵךְ
הִיא לָנוּ לֹמֶר שֶׁאִינוּ בָטֹל וְהוּא עֹמֵד
וְאוֹתוֹ² יוֹלֵד דְּהוּא אִמְנָא כִּיּוֹן שֶׁאִינוּ

מציא עדים על ק"כ אינו רואה
לנטלו אי"י¹ הוה חיישין להחמיר²
משום דלמא לנעורה קא מיכוין קמ"ל
דלא חיישין: **א"י** ר"א טרח
אדעתא **ל'עצורה**. משמע דקידם
אזל אשתו לא הוי ממילא אלף
בטירחא³ ותימה דלמאי לא נקט
דכותא טפי נודמן אזל אשתו ממילא
או שלוחו דלא אמרין לנעורה קא
מיכוין דתימה הוה לומר שאז אין
מועיל ציטול⁴: **מיהו** דתימא איגרא
מיצא **ל'מפרע** דבטולי במליה
קמ"5. ורבא דלמר לקמן (דף נה.)
דגלוי דעתא ציטול אשתו היא היינו
שנועד⁵ קודם שהגיע גט לידה אזל
אס לא נודע אותו גילוי דעתא עד
אחר שהגיע לידה לאו כלום הוא
בגון דהוה רהיט בטר שגית לנעוליה
וסבר שגית דהא דרהיט בתימה דצעי
למימר אשור ליה לא דלמאר לקמן
(סו) וכי מצטל ליה איחר שגית לידה
לפי שסבור שעדיין הוא צד השליש
ולא בזה לידה אגלאי מילתא למפרע
לנעוליה הוה רהיט קמ"ל מתני'
ללאו כלום הוא וטעמא משום
דבאותה עשה שהוא רץ לא נודע
דעתו לא לשגית ולא לאשה ולא
לצ"ד והוה לאו דברים שצלב דאין
דברים שע"פ שנאמן לומר כך היה
צבאי ואף ע"ג דנעולתא גבי היהו
דצינ אדעתא למיסק לארץ ישראל
(קדושין דף מט:) צינ הוא דלא הוו
דברים כיון שלא חשש לפיכך⁶ רואה
הוא שיתקיים הדבר בכל ענין אזל
כאן עושה כל מה שיכול לעשות⁷ מ"מ
עשאוהו כדברים שצלב ואין להקשות
על חשיבא עקירת דבר מן המורה ועדיפא
הלכה דלא הוי צטול וצ"ע כי שמא צטול שלא בצ"ד אינו מועיל
אם אפי' היכא דקי"ל שנאנס מלפרשם כמו שרואה להוכיח צפ"כ
וזה אינו דגט ודכפרה⁸ ולא מהני דברים שצלב להיות דברים אלף
ר' איבא א"ד ששת ואמרי' דה רבה בר אבוח ב'ו' ולי"ג רבה דר
איו של רב שם: **מבבולא** היא תיבמל אי אפשי בה לא
שעולת היא תיבטל אי אפשי בה דבריו קיימא צטלה היא אינה
יטעא אדריש לקיס דלמר הנותן ממנה לחזרו ואמר הלה אי אפשי בה
לאו דבריו קיימים והדעה למרה¹⁰ ומיהו לנפשים¹¹ דגרסי' התם
אזל דלא מקשה מאי אפשי בה כמו שמקשה אצטלה¹² משום שפשוט
מתוך כבדיות לריש לקיס ומיהו גירסא זו אינה ברוב ספרים ור"י
קמני צטלה היא אינה מתנה לא אמר כלום דאי ליצטל משמע להצא
מעיקרא משמע הוי הוא כאומר על כל מתנות שאדם נותן לחזרו
קאמר שמי לשונות משמע ולישנא דמהני בה קאמר לאו דמהני דבריו
הגט וטוב לו שלא יצטל המתנה והא דמשמע צריש פ' האומנים
נאזל אי איתמר אפכא התקבל לי גיטי ואשקך אמרה הוצא לי גיטי
והוא

עין משפט
נר מצוה

א מ״י פ״ו מהל' גירושין הלכה טו
[והלכה יא'] סגמ עשין ג
טוש״ע חו״מ פ״ט קמא
סע׳ יטו:
ב ב מ״י שם טוש״ע שם
סע׳ ט:
ג ג מ״י שם טוש״ע שם
סע׳ סב:
ד ד מ״י שם הלכ׳
[והלכ׳ יג] טוש״ע שם
סע׳ סג:
ה ה מ״י פ״ד מהל' זמיה
הלכ׳ סגמ עשין פב
טוש״ע חו״מ פ״ט קמא
סע׳ י וזהב״ה ווע״ס:

מוסף תוספות

[illegible]